

Sygn. akt IX Ka 1879/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szeliga

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 r.

sprawy **J. M. (1)**

obwinionego o wykroczenie z art. 82 § 1 pkt. 9 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim

z dnia 26 września 2013r. sygn. akt II W 1056/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od J. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania przed sądem II instancji.

Sygn. akt IXKa1879)13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim wyrokiem z dnia 26 września 2013r. uznał obwinionego J. M. (1) za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia do dnia 11 października 2012r. w miejscowości D. (...) gm. B., w woj. (...) dokonywał czynności, które mogły spowodować pożar i jego rozprzestrzenianie się, polegających na składowaniu materiałów palnych przy granicy działki, w sposób naruszający zasady bezpieczeństwa pożarowego, co stanowiło wykroczenie z art. 82§1pkt.9kw i za to na podstawie tego przepisu w związku z art. 24§1i3kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 złotych. Zasadził od obwinionego J. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony J. M. (1), który nie precyzując zarzutów podniósł, iż Sąd Rejonowy wbrew przeprowadzonym dowodom przypisał mu popełnienie zarzucanego wykroczenia, nie uzasadnił w sposób zgodny z obowiązującą procedurą wydanego wyroku, powtarzając wielokrotnie zdania, czy sformułowania, nie przytaczał konkretnych faktów i dowodów.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obwinionego J. M. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Analizując treść wniesionego środka odwoławczego stwierdzić należy, że w istocie obwiniony prócz podjętej próby polemiki z argumentami wskazanymi w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie przytacza żadnych konkretnych uchybień, których wystąpienie mogłoby świadczyć o tym, iż poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne są błędne, tj. sprzeczne z przeprowadzonymi dowodami. Okoliczność zaś, iż wydany wyrok nie odpowiada oczekiwaniom skarżącego, w sytuacji, gdy kontrola instancyjna nie doprowadziła do ujawnienia jakichkolwiek uchybień w zakresie przeprowadzania dowodów i ich oceny, nie może prowadzić do podważenia prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie oraz pisemnych motywów zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu, tak w ocenie przeprowadzonych dowodów, jak też w dokonywaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy rozważył wszystkie okoliczności mające znaczenie dla poczynienia prawidłowych ustaleń co do czynu przypisanego J. M. (1), apelacja zaś nie przytacza żadnych okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowość rozumowania i ustaleń Sądu I instancji.

Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, przeprowadzone dowody, w tym w szczególności zeznania świadków B. M. i M. S. (1), jak też J. M. (2), Z. W., M. N., B. C., P. G., M. S. (2), B. M., M. S. (1) pozostawały zbieżne ze sobą, konsekwentne, wzajemnie się uzupełniając. Świadkowie ci opisali sposób przechowywania i rodzaj materiałów łatwopalnych składowanych na posesji J. M. (1). Powyższe relacje pozostają zgodne z protokołem przeszukania zawierającego spis ujawnionych rzeczy oraz z protokołem oględzin posesji obwinionego w którym opisano rozmieszczenie zagród betonowych. Nie budzi zatem wątpliwości okoliczność, iż zeznania tych świadków zostały uznane za wiarygodne, bowiem przemawiają za taką oceną zarówno stanowczość i konsekwencja relacji, jak też fakt, iż cechują się obiektywizmem, bowiem świadkowie w sposób wyważony opisują jakie okoliczności rzeczywiście zaobserwowali.

Nadto zauważyć należy, iż sam obwiniony nie kwestionował tego, że ujawnione przedmioty przechowywał na własnej działce, natomiast wskazywał, iż przechowywał je prawidłowo, były odpowiednio zabezpieczone i w jego ocenie nie stwarzały zagrożenia pożarowego. Powyższe twierdzenia obwinionego, co słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, należało oceniać w kategoriach przyjętej linii obrony i jego subiektywnych odczuć. Nie ulega bowiem wątpliwości, że ujawnione na posesji stare opony, drewno, deski, stare drewnianych okien, przedmioty plastikowe, na co wprost wskazują zeznania B. M. i M. S. (1) - pracowników Państwowej Straży Pożarnej, należały do materiałów łatwopalnych. Sposób ich przechowywania naruszał przepis §4 ust.1 pkt.6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7.06.2010r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, bowiem obwiniony składował je w odległości 30 – 40 cm od ogrodzenia (wyznaczającego granice działki), a nie ja wskazuje to powołany przepis w odległości nie mniejszej niż 4 metry od granicy działki. Z powyższego wynikało zatem, że zarówno rodzaj składowanych materiałów, jak też sposób ich przechowywania naruszał zasady bezpieczeństwa pożarowego.

Ujawnione w toku postępowania odwoławczego akta sprawy IXKa1233)13 w której to sprawie J. M. (1) został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 82a§3kw nie wniosły do sprawy nic istotnego, bowiem przedmiot tego postępowania nie pozostawał w związku ze sprawą niniejszą.

Podsumowując powyższe stwierdzić należy, iż dokonując ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy uwzględnił i przeanalizował wszystkie ujawnione okoliczności, przeprowadzone dowody ocenił zgodnie z dyspozycją art. 7kpk i słusznie na tej podstawie uznał, iż swoim zachowaniem J. M. (1) wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 82§1pkt.9kw.

Odnosząc się do wymiaru kary stwierdzić należy, że brak jest podstaw by orzeczoną karę grzywny ocenić jako rażąco niewspółmiernie surową. Zarówno stopień winy, jak też stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego zostały ocenione przez Sąd Rejonowy prawidłowo. Uwzględniono przy wymiarze kary wszystkie okoliczności, a wymierzając karę grzywny w wysokości 1000 zł uwzględniono także sytuację materialną J. M. (1). Brak jest podstaw do zmiany wyroku także w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe argumenty należało na podstawie art. 109§2kpw w zw. z art. 437§1kpk utrzymać zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 119kpw w zw. z art. 634kpk w zw. §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. nr118 poz.1269 z 2001r.).

SSO Anna Szeliga